

Ο Γκλέτσος και η ανάδυση του ανδροπρεπούς gay. Καλά νέα για τους άντρες

του Αδάμ Βίλα

"Όποιος νιώθει πολύ άντρας και τον ενόχλησα, κλειδωνόμαστε σε ένα δωμάτιο και θα δούμε πώς θα βγούμε από μέσα!"

"Όλοι αυτοί οι δήθεν και οι τάχα μου που τους βγαίνει η τεστοστερόνη από τα αυτιά, να χαλαρώσουν, παρακαλώ πολύ."

Οι δηλώσεις του Γκλέτσου φέρνουν στο προσκήνιο μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα εξέλιξη που συντελείται εδώ και λίγο καιρό στο πεδίο της σεξουαλικής πολιτικής. Την ανάδυση του ανδροπρεπούς gay. (Ο Γκλέτσος χρησιμοποιείται εδώ ως αφορμή, το παρόν άρθρο δεν είναι σχόλιο για την προσωπική του σεξουαλικότητα).

Το ...γαμάτο με τις δηλώσεις του Γκλέτσου είναι ότι χαρακτηρίζονται από μια τυπικά ανδρική επιθετικότητα - ενώ την ίδια στιγμή καταφέρονται κατά του "πολύ άνδρα". Έχει σημασία να τοποθετήσουμε αυτές τις δηλώσεις στη συγκεκριμένη συγκυρία, όσον αφορά τις πολιτικές των φύλων και της σεξουαλικότητας, γιατί μπορεί να απελευθερώσει την προοπτική μας και να οδηγήσει σε μια βαθύτερη κατανόηση του τοπίου.

Η στάση του συστήματος απέναντι στην ανδρική ομοφυλοφιλία είναι αμφίθυμη. Μπορούμε να φέρουμε στο μυαλό μας τις δύο όψεις του συστήματος, τους συντηρητικούς και τους προοδευτικούς στις ΗΠΑ (ρεπουμπλικανικό και δημοκρατικό κόμμα, αντίστοιχα), που προσωποποιούν τη μια και την άλλη στάση του συστήματος αντίστοιχα. Παραδοσιακά, και σε ολόκληρο τον κόσμο, η αντρική ομοφυλοφιλία έχει αντιμετωπιστεί από τα συντηρητικά καθεστώτα με απίστευτη σκληρότητα, διώξεις, κοινωνική απαξίωση και χλευασμό. Η στάση αυτή προέρχεται από τις προσδοκίες του συστήματος για τον αντρικό ρόλο στην κοινωνία: ο άντρας πρέπει να είναι ο παραγωγός, και αυτός που θα παρέχει υλική κάλυψη και θα προστατεύσει την τεκνοποίηση - γιατί χωρίς αναπαραγωγή των υπηκόων του, δεν υπάρχει αναπαραγωγή του συστήματος. Οι gay, αρνούμενοι να υποστηρίξουν μια γυναίκα στην επιλογή της για αναπαραγωγή, βγαίνουν εκ των πραγμάτων εκτός ορίου του συστήματος, εξ' ου και η λύσσα της παραδοσιακής όψης του συστήματος εναντίον τους. Συγκριτικά, οι λεσβίες ποτέ δεν απείχαν ιδιαίτερα από την τεκνοποίηση, εξ' ου και η πολύ μεγαλύτερη αποδοχή τους από το σύστημα.

Πιο πολύ ενδιαφέρον έχει η στάση της "προοδευτικής" όψης του συστήματος απέναντι στους gay. Αυτή είναι φαινομενικά στον αντίποδα του συντηρητισμού. Υπάρχει μια ανοιχτή υποστήριξη στους gay. Όχι μόνο σε επίπεδο ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αλλά στην "πράξη" του να είσαι gay, η οποία αντιμετωπίζεται κάπως σαν πολιτική δήλωση (χαρακτηριστική είναι π.χ. η θετική προδιάθεση του Χόλυγουντ απέναντι στους gay). Η πολιτική των φύλων στο προοδευτικό στρατόπεδο στις ΗΠΑ καθορίζεται απόλυτα από το ριζοσπαστικό φεμινισμό, μια συστημική ιδεολογία η οποία έχει μια ξεκάθαρα εχθρική στάση απέναντι σε οποιαδήποτε έννοια ανδρισμού. Η (οπορτουμιστική) υποστήριξη των gay στηρίζεται στην θεώρηση ότι οι gay καταρρίπτουν το ανδρικό πρότυπο. Είναι "ευαισθητούληδες", "χαριτωμένοι", μη-επιθετικοί, και, βασικότερο απ' όλα, δεν έρχονται σε αντίθεση και δεν απειλούν τον έλεγχο της σεξουαλικής αγοράς από τις γυναίκες: πρόκειται δηλαδή για

άντρες που δεν ζητούν να έχουν επιλογή πάνω στο γυναικείο σώμα, σε αντίθεση με τους straight που επιζητούν να διαλέγουν αυτοί με ποια γυναίκα θα πάνε.

Υπάρχει μια θεμελιώδης αντίθεση στην ανθρώπινη κοινωνία - και δεν μιλάμε για την αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας. Είναι η αντίθεση των δύο φύλων. Ο ίδιος ο Ένγκελς αναγνώριζε ότι η πρώτη ταξική διαίρεση της ανθρωπότητας είχε να κάνει με τα φύλα (αν και οι ιστορικές γνώσεις της εποχής δεν του επέτρεπαν την πλήρη κατανόηση του φαινομένου, οπότε το κατάλαβε ανάποδα). Το επίδικο στη σχέση των δύο φύλων είναι η τιμή του σεξ: Οι γυναίκες έχοντας μεγαλύτερο έλεγχο πάνω στη σεξουαλική τους ενόρμηση (sex drive) είναι σε θέση να ελέγχουν τη σεξουαλική οικονομία. Μπορούν να ζητούν ανταλλάγματα για το σεξ, το σημαντικότερο "αγαθό" για τον άντρα. Μάλιστα, όπως συμπεραίνει ο επιφανής ερευνητής ψυχολόγος Roy Baumeister, "οι γυναίκες έχουν δουλέψει για να καταπνίξουν τη σεξουαλικότητα ή μια της άλλης, επειδή το σεξ είναι ένας περιορισμένος πόρος που οι γυναίκες χρησιμοποιούν για να διαπραγματευτούν με τους άντρες, και η σπανιότητά του δίνει στις γυναίκες πλεονέκτημα." (Cultural Suppression of Female Sexuality, 2002).

Οι μελέτες στους ομοφυλόφιλους άντρες και γυναίκες, ίσως αναπάντεχα, ρίχνουν φως στη σεξουαλικότητα των φύλων γενικότερα. Η πρώτη παρατήρηση, του φημισμένου ανθρωπολόγου Donald Symons, είναι ότι στη σεξουαλικότητα οι ομοφυλόφιλοι άντρες συμπεριφέρονται σαν άντρες, και μάλιστα ακόμα περισσότερο από τους straight άντρες, και οι ομοφυλόφιλες γυναίκες συμπεριφέρονται σαν γυναίκες, και μάλιστα ακόμα περισσότερο από τις straight γυναίκες. Αυτό συμβαίνει γιατί στις "κοινωνίες" των ομοφυλόφιλων το κάθε φύλο έχει τη δυνατότητα να επιδιώξει τη δική του σεξουαλική στρατηγική, χωρίς να εμποδίζεται από την σεξουαλική στρατηγική του άλλου φύλου. Τί συμβαίνει λοιπόν σ' αυτούς; Η μελέτη του Kinsey βρήκε ότι, στους ομοφυλόφιλους του Σαν Φρανσίσκο, το 75% είχε πάει με περισσότερους από εκατό συντρόφους. Το 25% είχε πάει με περισσότερους από χίλιους(!). Οι περισσότερες λεσβίες έχουν λιγότερες από δέκα συντρόφους σε όλη τους τη ζωή.

Κεντρικό στοιχείο λοιπόν ενός απελευθερωμένου - και απελευθερωτικού - ανδρισμού είναι η διεκδίκηση της ικανοποίησης της αντρικής σεξουαλικής ενόρμησης. Πράγμα αντίθετο με το στενό συμφέρον των γυναικών, επειδή απειλεί τον πλήρη έλεγχό τους στη σεξουαλική οικονομία, και πράγμα επίσης αντίθετο με το συμφέρον του συστήματος, που χρησιμοποιεί αυτή τη σεξουαλική ασφυξία των αντρών ως τον ατμό που κινεί την μηχανή του. Όπως το θέτει ο συντηρητικός κοινωνιολόγος Mark Regnerus: "Μην ξεχνάτε τον Φρόντλ σας: ο πολιτισμός χτίζεται πάνω στην μπλοκαρισμένη, ανακατευθυνθείσα και "καναλαρισμένη" σεξουαλική παρόρμηση, επειδή οι άντρες είναι διατεθειμένοι να δουλέψουν για το σεξ. Οι σημερινοί νέοι άντρες, ωστόσο, σπάνια χρειάζεται να το κάνουν. Όπως οι συγγραφείς του περσινού βιβλίου Σεξ την Αυγή: Οι Προϊστορικές Καταβολές της Σύγχρονης Σεξουαλικότητας (Sex at Dawn: The Prehistoric Origins of Modern Sexuality) το θέτουν, 'Οι κοινωνίες στις οποίες οι γυναίκες έχουν μεγάλη αυτονομία και εξουσία τείνουν να είναι αναμφισβήτητα φιλικές προς τους άντρες, χαλαρές, ανεκτικές και υπέρ-σέξι.' Έχουν δίκιο. Αλλά τότε προσπαθήστε να βάλετε τους άντρες να κάνουν το οτιδήποτε."

Παρατηρήστε ότι το σύστημα είναι αχόρταγο, δεν είναι ικανοποιημένο με την ήδη πανάκριβη τιμή του σεξ που έχουν καθορίσει οι γυναίκες, και θέλει να το κάνει ακόμα πιο ακριβό. "Το σεξ είναι φτηνό την σήμερα ημέρα", παραπονιέται η Washington Times.

Οι δηλώσεις του Γκλέτσου λοιπόν έρχονται να αναδείξουν την αμφιθυμία του συστήματος

απέναντι στους gay. Αφ' ενός οι δηλώσεις αυτές εκφράζουν την δυτικού τύπου "προοδευτική" εχθρότητα στον "τεστοστερονάτο" ανδρισμό. Αφ' ετέρου, το κάνουν αυτό με έναν κλασικά ανδροπρεπή τρόπο, που αμφισβητεί εμπράκτως την δυτικού τύπου προσδοκία που αποδέχεται τους gay στη βάση της μη-ανδροπρέπειάς τους.

Η φεμινίστρια ηθοποιός Rose McGowan δήλωσε πέρσι ότι "Οι gay άντρες είναι όσο μισογύνηδες είναι και οι straight, αν όχι περισσότερο", και παραπονέθηκε ότι οι gay δεν κάνουν αρκετά πράγματα για τις γυναίκες. Οι δηλώσεις της δίνουν μια αίσθηση του εκνευρισμού που επικρατεί στο στρατόπεδο του mainstream, συστημικού φεμινισμού απέναντι σε μια gay κοινότητα που θα αποκλίνει από τον συστημικό γυναικοκεντρισμό. Αν οι gay άντρες α) δεν θα υποστηρίξουν την αναπαραγωγή μιας γυναίκας β) δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να υπονομευτεί η ταυτότητα του αντρικού φύλου (που αποτελεί και την πλειοψηφία της εργατικής τάξης), και μάλιστα γ) αναδεικνύουν ότι η ελεύθερη σεξουαλικότητα είναι χαρακτηριστικό περισσότερο των αντρών, πράγμα που μπορεί να υπονοεί ότι οι άντρες είναι τελικά το πιο καταπιεσμένο σεξουαλικά φύλο, αν ισχύουν όλα αυτά λοιπόν, ποιά η χρησιμότητα των gay για το γυναικείο φύλο - και για το σύστημα;

Είναι ίσως παράδοξο, αλλά η σεξουαλική απελευθέρωση των gay αντρών από τα αναμενόμενα πρότυπα συμπεριφοράς γι' αυτούς, και η ανάδυση του ανδροπρεπούς gay, είναι μια προοπτική που μπορεί να αμφισβητήσει τη συστημική απαξίωση απέναντι στους άντρες και τον ανδρισμό γενικά, και να βοηθήσει στην δημιουργία μιας πιο συγκροτημένης και απενοχοποιημένης ανδρικής ταυτότητας και για τους straight άντρες - και να τους βάλει στην τροχιά της επιθετικής διεκδίκησης αυτών που τους ανήκουν, και ιδιαίτερα της σεξουαλικότητάς τους.